

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II - NÚMERO 36

OLOT, 23 DE FEBRER DEL 1935

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

El senyor Royo i els altres

per
R. PLA i CORAL

Royo Villanova, de tornada del seu darrer viatge a Catalunya, ha tingut la franquesa de confessar, en unes declaracions fetes a la premsa, el gran fracàs de la seva tan esperada visita. Entre els moltíssim mèrits que atresora l'il·lustre catedràtic de Valladolid, d'ara en avant tampoc podem regatejar-li aquest de la sinceritat.

De tota manera, però, no s'hi encaparrí massa el senyor Royo Villanova amb aquest fracàs. Li diem això perquè molts altres personatges que ací han vingut amb propòsits més o menys similars als seus, han tingut d'entornar-se'n de la mateixa manera, és a dir, amb la cua entre cames. I encara que hi hagi un refrany castellà que digui «*consuelo de muchos consuelo de tontos*», de vegades els refranys també fallen i hom en pot prescindir fàcilment. Tanmateix, el dolor o la vergonya compartits amb altres sembla que fan de més bon passar.

El que hi ha, però, és que la sinceritat de què ha fet gala el divertit aragonès, no es troba en els demés polítics que ens visiten. El senyor Martínez de Velasco mateix, company de viatge del senyor Royo el passat diumenge, declarà que tornava altament satisfet de la seva anada a Catalunya. Posats a creure a l'un o l'altre dels dos il·lustres visitants, preferim donar el nostre crèdit al primer, precisament perquè el senyor Royo Villanova no té res de polític. Doncs ja se sap que els polítics, per més negres i més adverses que els siguin les coses a ells o a llur partit, estan obligats sempre a declarar que ho han vist del millor i més pur color de rosa.

D'entre tots els polítics madrilenys que ens han visitat i d'entre tots els que ens poden visitar encara, el senyor Royo se'n emporta indiscutiblement la palma. Tots els radioients que el varen escoltar el passat diumenge convenen en el mateix: que difícilment la ràdio els proporcionarà una altra estona tan divertida com la que passaren sentint al bo del senyor Royo Villanova. En Toresky mateix, diuen que està tan enfadat per haver-li sortit un competidor tal hàbil en l'astracanada i la pallassada.

Hi ha qui es queixa d'aquestes continuades visites dels polítics madrilenys a casa nostra. Nosaltres, trobem, contràriament, que encara en venen pocs i massa poc sovint. Al menys per una temporada, convindria que ens vinguessin a parlar tots els que pul'lulen pels passadissos de les Corts i els que fan petar la xerrada per les penyes i clubs madrilenys. Potser així, tots en massa, es convencerien d'una vegada que no fem cas d'ells i de la nostra condició d'irredimibles. Potser aleshores, entre tants, n'hi hauria alguns que tindrien, com ha tingut el senyor Royo Villanova, el bon cop d'ull de veure que perden el temps i la sinceritat de dir-ho públicament. Potser aquests ho dirien als altres i tots junts — cedistes, agraris, radicals i altres endergues — se'n convencerien d'un cop i ens deixarien tranquils d'una vegada.

Que ells ja tenen prou feina per perdre d'aquesta manera el temps i nosaltres som prou grans perquè necessitem caminadors.

Contra la maçoneria

Roberto Castrovido a «El Liberal»
escriu:

«Si a la letra de la proposición nos atenemos, el presidente ha de proseguir sus obras de reparación, restauración y modernación del que fué palacio del Congreso y es hogar de las Cortes de la República, tachando, cual si ejerciera la censura, los nombres preclaros de héroes y de mártires de la libertad, que en letras de oro, no de ley, ilustran las lápidas del salón de sesiones. Hay que borrar los nombres gloriosos de los generales Porlier, Lacy, Mina, Juan Martín «el Empecinado», Gabriel Cicar, Cayetano Valdés, Rafael del Riego, Torrijos, Juan Prim y Galán, sustituyéndolos con los apodos de monstruos cual el marqués de Mataflorida, aquel D. Bernardo Mazo de Rosales, el caudillo de los persas, remoto, pero directo antepasado político del señor Gil Robles: Antonio Marañón «el Trapense», el general Coletilla (Don Francisco Eguía), el general Elío, el arzobispo de Valencia, D. Simon López, asesino, como presidente de la Junta de la Fe, del maestro Cayetano Ripoll; el verdugo de Málaga, alias general González Moreno; los seráficos tradicionalistas Cabrera, Cucula, Savalls, Samaniego, el de la sima de Igusquiza; Santa Cruz, el de la trompeta reliquia, y por fin, en el medallón que ostento el nombre benemérito de Fermín Galán, reemplazándolo con el del comandante Portas, con lo cual se proporcionará viva satisfacción al digno ex-ministro de Justicia don Ramón Alvarez Valdés.»

El último vals de Chopin

quelcom perfecte a l'oïda i a la vista

Diumenge vinent al Teatre Principal